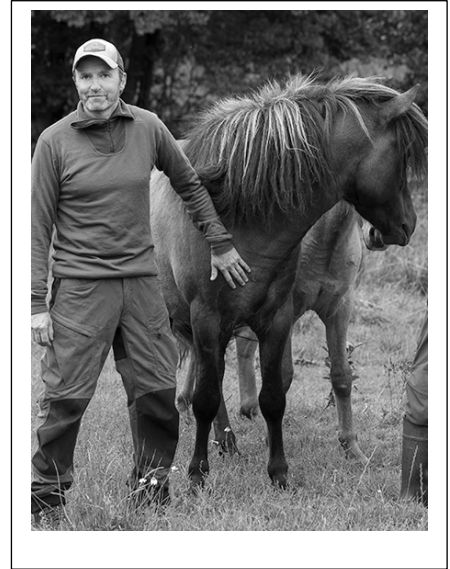

Peder Størup – genopstiller som personligt medlem af repræsentantskabet

- Sidder i DN's bestyrelse i Silkeborg.
- Personligt valgt medlem siden 2009.
- Bodil Pedersens Fondens Natur- og Miljøpris 2016.
- Udgiver af diverse plakaterne med danske arter - senest Danmarks vilde bier og Danmarks flagermus 2023.
- Erfaring fra med naturgenopretning og helårsgræsning fra egne arealer.
- Stifter af Naturbeskyttelse.dk
- Seneste og igangværende projekter:
 - www.vildgudenå.dk
 - Fredning af Dalene ved Resenbro. DN.
 - Mere natur og biodiversitet ved Skellerup. DDNF
 - Plakater med Danmarks svirrefluer og guldsmede 2024

Presset på vores natur og landskab har aldrig været større end i dag, som et resultat af den økonomiske vækst og generelle samfundsudvikling. Vi er blevet rigere materielt, men fattigere på natur og artsrigdom. Der er ingen over, og der er ingen under DN, der har position og styrke til at påvirke den udvikling og give naturen og arterne en stemme.

Jeg vil vedholdende argumentere for, at naturen og arterne er det fundament, vores dagsorden skal bygges på. Det betyder ikke, at andre dagsordner ikke også er væsentlige. Men vi er så heldige at kæmpe for en sag, hvor mere og bedre natur også leverer en styrket miljøbeskyttelse, eksempelvis i form af rent drikkevand, CO₂-optag og beskyttelse mod følgerne af klimaforandringerne.

Vi skal være særdeles skarpe, når vi prioriterer vores indsatser, og argumentere for tiltag, der kan gavne natur, miljø og mennesker. Hvor det er muligt, skal der være synergi mellem landbrugsproduktion, økologi og klimatiltag, men uden at der sælges ud af arts- og naturbeskyttelsen. Afsættet bør altid være naturen og arternes behov – af den indlysende grund, at tabet af levesteder i areal og kvalitet ofte vil være uopretteligt. Vi skal være dem, der viser vejen til mest mulig biodiversitet. Når vi fx skal have mere skov, skal vi måske i højere grad, lade naturen selv vise vejen. Erfaringen fra mine arealer er, at hvor vi lader skoven komme af sig selv, får vi den rigeste artsrigdom. Havets miserable tilstand, er en reminder om, at se tingen i en helhed. Måden vi behandler landarealet på, forplanter sig til havet, fx i form af næringsstofforurening - før havet, ødelægges, overdrev, enge, moser, søer og vandløb.

Det er væsentligt, at vi ikke gør forskel på offentlige og private arealer, når det kommer til beskyttelse af vores natur. Forudsætningen for troværdighed er, at vi stiller op, hver gang naturen og arterne i den er presset. Det er indlysende, at det offentlige skal gå forrest med det gode eksempel. I de offentligt ejede skove burde der kun blive skovet som led i naturgenopretning – og ikke som nu, hvor der skoves af økonomiske grunde. Lige så indlysende er det, at da hovedparten af vores arter lever på private områder, skal vi ikke lade nuværende eller kommende regeringer slippe af sted med at parkere tiltagene i de offentlige. Arterne kender ikke til matrikelskel, og afsættet for vores indsatser bør være arternes levesteder og behov for beskyttelse.

Vi er et af verdens absolut rigeste lande, og set i lyset af, hvad vores politikere ellers kan finde penge til, er det uacceptabelt, at der fortsat næsten intet bruges på at sikre vores natur en bedre beskyttelse. Uanset, hvor svært det måtte se ud, må vi holde nuværende og kommende regeringer benhårdt fast på, at vi skal have stoppet tabet af biodiversitet, og at der skal investeres massivt på alle fronter hvis det skal lykkes. Vi har en ny målstrøg der hedder 2030. Vi skal ikke længere acceptere udskyldelse og undskyldninger om, at vi heller ikke lige nåede det denne gang. Vi skal nå i mål.